

פרשת תרומה

שלושה מפתחות לא ניתנו בידי שליח: חיה וגשמים ותחיית המתים (בבלי תענית ב', ע"א)

"...גשמים מניין לך? שנאמר "וגם אנכי מנעתי מכם את הגשם" (עמוס ד', ז'), ואין לשון מניעה אלא מניע, שנתאוהו הקב"ה לתפילתן של צמאות ושל עקרות, ושם נאמר "והמטרתי על עיר אחת ועל עיר אחת לא אמטיר", ואל תקרי אחת אלא אחר, שאחר הגשם מבין האדם שנתחדשו חייו וזוכה לאריכות ימים ממש, שמביט לשורש נשמתו ורואה עמקותו, ומבין מהו סוד "חלקה אחת תימטר וחלקה אשר לא תמטיר עליה תיבש" (שם, שם). שצריך האדם להחיות עצמו מאין ממש בכל יום על חלקת נפש יבשה אחת, ואחר "ושבו העבים אחר הגשם" (קהלת יב', ב')...

רות קרא-איונוב קניאל, מתוך "דרשוני – מדרשי נשים",
 בעריכת נחמה וינגרטן-מינץ ותמר ביאלה

פרשת תרומה - ראש חודש אדר ראשון
 שיעור פרשת השבוע: דובי גינזברג

שבת		ימי החול	
הדלקת נרות	16.58	זמן תפילין/טלית	5.40
מנחה א' 14.00	ב' 17.05	סוף זמן ק"ש	9.12
ערבית ושיעור		שקיעה	17.20 ← 17.24
שחרית א'	6.45	מנחה א' (בחד"א)	12.45
שחרית ב'	8.30		
קידוש	11.30	מנחה וערבית	17.10
מנחה 12.30, 13.30, 16.30	16.30	צאת הכוכבים	17.41
לימוד 'דור לדור'	17.25	ערבית	20.10
צאת השבת	17.55	שחרית נוער	7.30

אחות תורנית השבת – חגית קאופמן

שבת
 שלום

המבט המביכה

"ויקחו לי תרומה" (שמות כה, א)

בפרשתנו זו נקרא על המגבית הראשונה בתולדות עם ישראל. היא נערכה זמן קצר אחרי מעמד הר סיני. מאז מלומד עמנו, בנוסף לייסורים, גם במגביות. אולם, מגבית ראשונה זו היתה לבן ישראל, המאמין באל אחד, המביכה שבמגביות. לפחות ממבט ראשון.

המגבית התנהלה במרץ, היתה ססגונית ורבת היקף. בני ישראל תרמו לה מכל הלב ומכל הבא ליד: **"זהב וכסף ונחשת, ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים, וערת אילם מאדמים... ועצי שטים, שמן למאור, בשמים... אבני שהם..."** (שמות כה, ג-ז). המטרה היתה נעלה ביותר: **"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"** (שם, ח). האלוקים ביקש, כביכול, לשכון בין בני אדם בבית משלו: בית, בו יעמדו שולחן, ארון, מנורה, מזבחות ושאר פריטים, המוזכרים בפרשת השבוע (פרקים כה-כז).

וזו בדיוק הבעיה, הנקודה המביכה שבמגבית ההיא, שכן **"בשעה, שאמר הקב"ה למשה 'עשה לי משכן', התחיל מתמיה ואומר: כבודו של הקב"ה מלא עליונים ותחתונים, והוא אומר עשה לי משכן?"** (מדרש רבה שמות לד, א). הפרשנות המקראית לדורותיה תמחה יחד עם משה על הסתירה והניגוד, לכאורה, בין החינוך להאמין באלוקים אחד, רוחני, אין סופי, שאינו נתפס כלל במושגי המרחב והזמן, לבין בקשה זו האומרת: **"ארד ואצמצם שכינתי בתוך אמה על אמה"** (במדרש שם). האם לא דיברו לוחות הברית בשפה שונה באסרם עשיית פסל ותמונה לאלוקים, במאבקם נגד כל ניסיון להמחשת האלוקות? אכן הסתירה קיימת. המושג "אלוקים" בטהרתו מנוגד לרעיון המשכן הארצי. אולם דוקא בני ישראל, כפי שמתברר, דרשו את הקמתו. חוש מציאותי ובריא הנחה אותם בהעלותם תביעה זו:

"רבש"ע, טענו, "מלכי גויים יש להם אוהל ושולחן ומנורה ומקטר קטורת וכן הוא תכסיס מלוכה... ואתה הוא מלכנו... לא יהיו לפניך תכסיסי מלוכה? אמר להם: בני, אותם בשר ודם צריכים לזה, אני איני צריך" (מדרש אגדה).

תשובתו של האלוקים ברורה: **"אני איני צריך"**, והמבקשני, ימצא אותי בלבו. אולם, בני ישראל עמדו על דרישתם, ועל כן: **"עשו מה שאתם חפצים, אלא, עשו אותו כאשר אני מצווה אתכם"** (שם) לא האלוקים זקוק למשכן, כי אם האדם. המשכן הוא הפשרה בין האמת המוחלטת, לבין טבעו המוגבל של האדם. זהו הוויתור האלוקי לאנושי שבנו, המבקש להשביע גם את החושים במה שיזכיר לו את נוכחות האלוקים. לא די באידאליזם מופשטים ונשגבים כדי לקיים נוכחות זו בלב. אלו לעולם לא ינצחו את עגלי הזהב למיניהם, הקורצים והנוצצים במוחשיותם ובחושניותם המשכרת. כי האדם נוטה מטבעו למוחשי. המשכן הממשי מסוגל להיות תחליף לעגל. הוא יסייע בידם בעת ההתמודדות בין הכוחות המנוגדים שבלבם. באמצעותו יקל עליהם להתקשר אל האלוקי, אל המופשט מעבר לחושים.

הביאה אתוק "פרשה ופסרה" – הרב משה צ'רילק: אילנה אהרון

האיצה השצה לומר תודה...

אז מה היה לנו כאן?

לאחר שבועות ארוכים בהם כמות הגשמים שירדה על שדותינו היתה מזערית, זכינו השבוע לגשמי ברכה מכל הבחינות, הן בכמות הגשמים והן בעוצמתם. כבר שלושה חודשים שאנו פונים אל הקב"ה בתפילה "ועננו בורא עולם במידת הרחמים... תן טל ומטר לברכה על פני האדמה ורווה פני תבל ומלאה את העולם כולו מטובך ומעושר מתנת ידיך", והשבוע האיר לנו הקב"ה פנים וענה לנו במידת הרחמים – "יאר ה' פניו אליך ויחונך".

מהי כמות הגשם הנדרשת כדי לברך את ברכת ההודאה על בגשמים?

בזמן הגמרא, נראה כי לא היו מדידים כדי למדוד את כמות הגשמים שירדה. הקריטריון שקבעו חז"ל הוא פחות מדיד ויותר אינטואיטיבי. הגמרא במסכת תענית (דף ו עמ' ב') מביאה את דברי ר' אבהו: מאימתי מברכין על הגשמים - משיצא חתן לקראת כלה. רש"י (ד"ה חתן) נותן שני הסברים לדברי הגמרא: א. "שירדו כל כך שכשהטפה נופלת יוצאה אחרת ובולטת כנגדה". ב. "שהשווקין מקלחין מים, שוק מקלח וזה מקלח כנגדו". כלומר, מי הגשמים הזורמים ברחובות נפגשים אלו עם אלו.

עמדנו בקריטריונים?

כל מי שהסתובב בשבילי הקיבוץ (במיוחד ביום שלישי) ראה שעמדנו בכל אחד מהקריטריונים שהביא רש"י. ברחבת הכלבו רקדו להם טיפות הגשם זו לקראת זו, כאילו זה עתה הסתיימה שם חופה. מי הגשמים שירדו בשביל התוחם את בית הכנסת ממערב התחברו להם עם מי הגשמים שירדו ממעלה בית בוקי למדרונות המזרחיים של סעד. ללא ספק, עמדנו בקריטריונים בכל קנה מידה!

אז מה עושים עכשיו?

עלינו לברך ולהודות להקב"ה על הגשמים המרובים להם זכינו. כך פוסק השולחן ערוך (אורח חיים סימן רכ"א, סעיף ב), על פי דברי הגמרא במסכת ברכות (דף נט עמ' ב'):

אם אין לו שדה אומר: מודים אנחנו לך ה' א-להינו על כל טפה וטפה שהורדת לנו ואלו פיננו מלא שירה כים... הן הם יודו ויברכו את שמך מלכנו, וחותרם: ברוך אתה ה' א-ל רוב ההודאות; ואם יש לו שדה בשותפות עם אחר, מברך הטוב והמטיב.

משמעות הדברים היא שעל כל חבר קיבוץ לברך ברכת הטוב והמטיב (רינת ישראל, עמ' 132), שהרי יש לו שדה בשותפות עם שאר החברים. כל שאר התושבים והנקלטים שאין להם שדות בבעלותם יברכו את ברכת 'מודים אנחנו לך' (רינת ישראל, עמ' 129).

אפשר כבר לברך?

אפשר, אבל ראוי שנברך ונודה לה' ברוב עם, יחד, בבית הכנסת. לכן, בשבת הקרובה, לאחר קבלת שבת ולפני תפילת ערבית נברך כולנו, אנשים נשים וטף, חברים ותושבים, את ברכת ההודאה על הגשמים.

נמשיך לומר "ועננו" בברכת 'שומע תפילה'?

כמות הגשמים היפה שירדה עד עתה מאוד משמחת אבל עדיין נמוכה. מצד אחד אנו מודים לו על מה שנתן לנו עד עכשיו, ומצד שני, עינינו נשואות ומייחלות לבאות. לכן נמשיך לבקש מהקב"ה שישפיע עלינו גשמי ברכה נוספים מלאים כל טוב ושפע רב.

בברכת כל טוב,

הרב ארי'

זה היה השמוע

ביום רביעי הלך לעולמו חברנו שלמה אש ז"ל. שלמה ז"ל היה ממקימיה וחלוציה של סעד. שלמה עלה לישראל לבדו בשנת 1939, והלך ללמוד במקווה ישראל. מאוחר יותר התנדב כנוטר באזור חיפה, ולאחר מכן התגייס לצבא הבריטי, שם שירת ביחידה של הנדסה קרבית. בשנת '46 השתחרר שלמה והצטרף לקבוצת סעד-שאז נקראה "עלומים". עקב נסיונו בהנדסה קרבית, שימש שלמה בסעד-תחתית כ"סליקר", ומאוחר יותר כמ"כ במחלקת המשקים שפעלה נגד הפדאיונים, ועד לאחר מלחמת השחרור מילא שלמה מגוון תפקידים בשמירה על בטחונה של סעד. בין שאר תפקידיו בסעד היה גם ממנהלי האולפן, ושימש שנים רבות כדוור של הקיבוץ, עד שבעת האחרונה חלה. למשפחת אש- למלכה, זיוה, שרה, יעל ואליסף, ולכל המשפחה המורחבת – קבלו תנחומינו, ומי יתן ולא תדעו דאבה עוד.

השבוע סוף-סוף נפתחו ארובות השמיים, וזכינו במנת גשמים יפה. כמויות כאלה הביאו ברכה לחקלאים - הגשם הרווה את השדות וגם את חיטת הבעל שלא הושקתה והיתה זקוקה לגשם. בנוסף, נחסכו הרבה מים, היות והגגות של הממ"דים התמלאו במים ואפשרו לבדוק בדרך טבעית האם יש נזילות, וזה חסך הפעלה של זרנוק לבדיקה זו. כעת מחכים לדרום אדום, בתקווה שהגשם ייתן את הדחיפה האחרונה. בברור-חיל נצפו כלניות בודדות-נקווה שרבות יבואו בעקבותיהן.

ביום רביעי בערב התקיימה הרצאה של יואל זילברמן, מושבניק צעיר מציפורי, שהחליט לקחת יוזמה ולטפל בהתנכלויות של הבדואים לשדות החקלאים. בהרצאה סיפר יואל גם את הסיפור האישי של אביו, שסבל מיחס אליים של הבדואים, ועוד סיפורים רבים על המצב שבו חקלאים נוטשים את האדמה מתוך פחד, והמשטרה והממשלה לא מתערבים. יואל הקים מערך עצמאי של שמירה ע"י מתנדבים בגליל, וכעת מנסים להקים גם בדרום. המרכז הדרומי של עמותת "השומר החדש" יושב בסעד, ליד יד-שניה, ומרכזת את המשרד רעות אשוש, כלתו של נתנאל לנדאו. המטה צמא למתנדבים שמוכנים לתת לילה או שניים בחודש בעזרה לשמירה על חוות בודדים בדרום, או בהתנדבויות נוספות-כמו שיפוץ וגידור, אחזקה וכו'. הרוצים להתנדב-יפנו לרעות.

הודעת המערכת: בכוונתנו להוציא בקרוב עלון העוסק ביזמויות בסעד. נשמח לקבל מכם היזמים כתבות המספרות על היזמות שלכם – במה אתם עוסקים, איך התגלגלתם לעסוק בנושא זה, המצב בשטח, תוכניות לעתיד וכו'.

הודעות:

1. תרבות מודיעה כי הערב עם אסף אשתר, שתוכנן להתקיים בחנוכה ונדחה, יתקיים בע"ה ביום חמישי בעוד כשבועיים, בתאריך 17.2, יג' בשבט. נא רשמו ביומנכם:
ערב שירה עם אסף אשתר בשילוב בית-הקפה הכי שווה בדרום. לא להחמיץ!

ביום ראשון הקרוב בשעה 17:30 תתקיים שעת סיפור בספריית הילדים. מספרת: ענת יפרח. הורים וילדים מוזמנים!

שיר המעלות לשלמה: אם ה' לא יבנה בית, שוא עמלו בוניו, אם ה' לא ישמור עיר, שוא שקד שומר.

שלמה שהיה בין בוני הקיבוץ ובנה את ביתו על אדני האמונה לא עמל לשווא.

שלמה שהיה איש בטחון, ושם מבטחו בריבון העולם, גם שקד על ביטחון יישובו, בראשית ההתיישבות בנגב הצפוני לא טרח לשווא ואנו חיים את פרי עמלו בקיבוץ ואנו עדים לפרי ביתו מבחינת "ותפארת בנים אבותם".

שלמה נולד בשנת תרפ"ג – 1923 בגרמניה. שבועיים לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה עלה ארצה במסגרת עליית הנוער. רוח ההתנדבות, אותה ספג בביתו, פעמה בליבו, ומרגע שרגלו דרכה על אדמת הארץ חיפש משימות ואתגרים ציוניים וחלוציים לפעול בהם.

הוא התגייס תחילה כנוטר, מאוחר יותר הצטרף לקבוצת עלומים בחולות נתניה. כאשר היישוב נדרש לשלוח מתנדבים לצבא הבריטי הנלחם בגרמנים, שלמה היה בין המתגייסים הראשונים.

במהלך הזמן הצטרף לבריגדה ועסק בין השאר בהברחת יהודים לארץ.

שלמה חזר ארצה אל סעד התחתית ופעל באינטנסיביות רבה בענייני ביטחון, תוך שהיה שותף במחלקת המשקים שעסקה באבטחת האיזור כולו על ידי סיורים ומארבים. במשק הוא עבד בפלחה ובמוסך, וכמה אופייני המשפט שאמר למקורביו כאשר נשאל איך הוא מרגיש בקיבוץ, "מצויין" הוא ענה, "אני מרגיש שאני בונה את המשק ובונה את הארץ".

ביום העצמאות בשנת תשט"ו נבחר שלמה, עם שפרה ניר תבדל לחיים ארוכים, לייצג את קיבוץ סעד בקבלת נס הקוממיות.

הכרנו את שלמה כאשר היה אחראי על הדואר. היה דייקן ופדנט ותחביבו היה לפענח שמות נעלמים וכתובות מוזרות, ובשטח זה לא היה כמוהו.

בזמן האחרון כאשר שהה ב"בית שקמה" הייתה לי הזכות לפגוש אותו כל שבוע, לעקוב אחרי התעניינותו הרבה בנעשה בארץ ואחרי בקיאותו הגדולה בתולדות הקיבוץ והיישוב. יהי זכרו ברוך.

פיא אהרן!

קיבוץ סעד אבל
על פטירתו של חברנו
שלמה אש ז"ל
ומשתתף בצער המשפחה

לחברתנו ציפורה אש
תנחומים
במות אחותך
זהבה רוזנבום ז"ל

דברי פרידה מאמא - אמה אק: הספד אק אק'ס

"אבא, שר אני לך, על שיום אחד – קמת ותלך..."

שנים רבות מתנגנות מילותיו של אהוד מנור בלבי, ומזכירות לי אותך ואת קורות חיידך.

רבות ההליכות שהיו לך בחיידך –

המשמעותית מכולן היא היציאה מגרמניה והעלייה לארץ ישראל.

מכל אחיד נשארתי, אתה אבא, האחרון עם סבא יוסף וסבתא ברטה. נהגת לספר עד כמה הייתה קשה עליך הפרידה, בעמדכם בתחנת הרכבת בפרנקפורט, ושרק בזכות דוד אדלר, שדחף אותך לתוך הרכבת, עזבת את גרמניה ואותם השארתי מאחור. על דרכונך נחתם תאריך היציאה מגרמניה – אוגוסט 1939.

בשנים הבאות, הרצון להציל את ההורים ולנקום בגרמנים היה המניע לכל מעשיך, ולהליכתך הבאה. עזבת את "מקווה ישראל" באמצע הלימודים, התנדבת לצבא הבריטי וחזרת לאירופה. במסגרת הבריגדה היהודית השתתפת בקרבות באיטליה ולאחר המלחמה עזרת לשארית הפליטה.

במסגרת פעילותך באירופה חיפשת אחר בית ההורים, ובכאב רב גילית שלא נותר כלום.

הליכה נוספת היא כמובן הליכתך לנגב, והקמת ישוב פורח בארץ ישראל.

והיום – אנחנו מלווים אותך בדרכך האחרונה.

אבא, אהבתי לשבת ולשמוע את סיפורך על בית ההורים, וכשהיית מגיע לעלילותיך כנער בגרמניה הנאצית וכחייל בבריגדה – נמלאתי גאווה.

לפני שלוש שנים, כשדור בני כתב את עבודת השורשים שלו, היה זה אך טבעי בשבילי שיבחר בך, סבא שלמה, כדמות לעבודה. באותו חורף חלית, וחששנו שדור לא יספיק לראיין אותך. כשקצת התאוששת וחזרת לקיבוץ, הגענו דור ואני לבית שקמה, וערכנו איתך כמה ראיונות קצרים.

נדמה לי, ששיאה של העבודה היה בבר המצווה של דור, כאשר הוא קרא את פרשת השבוע מתוך ספר התורה, שכתבתם אתם האחים, לזכר הורכים. התרגשות רבה אחזה בך, כאשר במאמץ רב עלית לתורה לברך. אחר – כך סיפרת, שהרגשת שהוריד היו איתך על הבמה.

לפני כחודשיים, בהארת פתע, קיימנו הדלקת נר חנוכה של המשפחה המורחבת. היום נדמה, שהמפגש היה למעשה מסיבת פרידה. החלטנו שכל אחד יביא משהו מ"בית אבא" להדלקת הנרות. זכרתי, שסיפרת לנו, שבבית הוריד שרו בתים נוספים למזמור "מעוז צור". הפכתי את כל ארון הספרים, וכמה מאושר הייתי, כשהצלחתי למצוא את הבתים בכתב ידו של אביך – סבא יוסף.

"אמא, זה השיר הוא לך"...

בשנים האחרונות, מאז חלה אבא, אנחנו מלאי הערצה למסירות הרבה בה טיפלת באבא. גילית בקרבך תעצומות גוף ונפש, ולא חסכת ממנו כלום.

רציתי גם להודות בשם המשפחה :

לצוות הרפואי – חגית, הילרי ודורית, ולד"ר אייזיק – על הטיפול המסור, הסבלנות הרבה והשמירה על כבודו של אבא במשך ימי מחלתו, ובעיקר בימים האחרונים.

לצוות "בית שקמה" ולדרורה אשר על "הפריפריה", על הזמינות, האוזן הקשבת, על הרצון הטוב והתמיכה באמא ובנו.

ולהארי – שטיפל באבא במסירות רבה, גם בתקופות הקשות.

אבא – נוח בשלום על משכבך, וינעמו לך רגבי האדמה, שאותה כל כך אהבת.

נפרדים ממך באהבה – ילדיך

רשמי חסון / יענה צברון

חזרתי השבוע ממסע בן שמונה ימים לאיטליה. שתי מטרות היו במסע, שתייהן חשובות ומרגשות. המטרה הראשונה נגזרה מן העובדה שספרי יצא לאור באיטלקית. ומעשה שהיה כך היה: בקיץ התבקשתי על ידי "יד ושם" לספר את סיפור תקופת השואה שלי לפני קבוצת מורים להוראת שואה מאיטליה שבאו להשתלם בירושלים, כיון שניתן לי יותר זמן מן הרגיל, החלטתי לקרוא לפנייהם, אחרי עדותי המסודרת, קטעים מספרי המתורגם. הסברתי שהספר לא יצא כי בתי ההוצאה באיטליה דרשו סכומים שלא הייתי מוכנה לשלם כדי שיצא לאור. אחרי השיחה ניגשה אליי אחת השומעות והציעה שהמחוז שלה יוציא את הספר על חשבון מחלקת החינוך שם ובלבד שאבוא להציגו ביום הזיכרון הבינלאומי שם (הנסיעה על חשבונם). הסכמתי כמובן. וכך נסעתי למחוז מוליסה לעיר בויאנו לפרופ. לולי יחד עם אחי דוד. תכנית צפופה מאד חיכתה לי, שתי עדויות בשני בתי ספר בשני בקרים, מסיבת עיתונאים אחת אחת"צ אחד והצגת הספר ביום שלמחרת. ביומיים הרציתי ארבע פעמים כאשר לכל מקום אנו נוסעים כשעה הלוך ושעה חזור. המארכת שלנו שכרה לנו חדרים במלון נאה ואילו את הארוחות אכלנו אצלה אחרי שקנתה לכבודנו סירים חדשים ובישלה לפי כל כללי הכשרות, ממש לא יאומן! התקשורת המקומית ראינה אותי והופעתי בטלויזיה ובעיתונות כמה וכמה פעמים. יש לכך חשיבות לאור העובדה שכך נחשף ברבים אחד מסיפורי השואה.

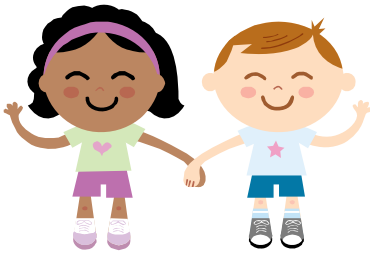
המחוז הזה, הנמצא בדרום איטליה, לא היה מוכר לי אפילו בשמו. הגענו לשם יום אחרי שירד שם שלג כבד, הנוף היה מרהיב, הרים ברקע הרחוק (האפנינים) וגבעות רכות בחלק הקרוב - כולם לבשו לבן לכבודנו. בדרכים ראינו מבצרים עתיקים ומבני מעוז המלמדים כי שלטו שם בעבר כנופיות שודדים, גם חורבות הנקראות גינדקה המלמדות שיהודים חיו שם פעם. המארכת שלנו, מורה להיסטוריה המתמחה בשואה רצתה להוביל אותנו לכל המקומות אבל... לא הספקנו. אחרי יומיים דחוסים יצאנו ביום שישי השכם בבוקר בדרכנו לפירנצה.

הביקור בפירנצה היה המטרה השניה של הביקור, שניה בסדר אבל ראשונה בחשיבותה: היה יום לימוד מיוחד שקהילת פירנצה יזמה כדי לציין מאה שנה להולדת אבי נתן קאסוטו הי"ד, שהיה רבה של הקהילה בימי חשכת מלחמת העולם, שם פעל להצלת בני קהילתו ויהודים רבים נוספים ושם גם נתפס על ידי הצורר ולא שב. נושא יום העיון היה "יהדות ורפואה", נושא הקרוב לשני תחומי העיסוק של אבי.

שמענו את מיטב המרצים ביום הזה, וגם אנחנו, אחי ואני תרמנו את חלקנו. חשוב לציין שהאולם היה מלא, יותר ממאה וחמישים איש שהגיעו מכל איטליה באו לכבד ולהוקיר את זכרו של האיש שרישומו ניכר עדיין בקהילה הזאת, אף כי פעל שם כתשעה חודשים בלבד. היום הזה היה מרגש מאד מכל הבחינות, פגשנו אנשים זקנים שהציגו את עצמם כתלמידים של אבא, פגשנו רבנים מכל רחבי איטליה, חלקם מוכרים לי וחלקם לא ופגשנו את כל בני הדודים שיש לנו שם, גם הם הגיעו מרחוק כדי לכבד את המעמד.

והערה קטנה, אחת ההרצאות הייתה אמורה להיות של עמוס רדיאן שהיה שגריר ישראל בהאיטי ברעידת האדמה שם, הרצאה חשובה מאין כמותה לדמותה של מדינת ישראל. אמו חלתה והוא ביטל את השתתפותו. במקרה כזה השגריר צריך להרים את הכפפה, או אישתו אולי. זה לא קרה...

אף כי אני יודעת איטלקית, לדבר את השפה ברצף כמה ימים וגם להרצות זה מאמץ אינטלקטואלי לא פשוט, אני שמחה שעמדתי בכך, את ההרצאות כמובן הכנתי מראש בבית. היו לי ימים מאומצים מאד, אבל מאד חשובים ומתגמלים!

מה חדש במשפחתון

בשנה האחרונה הגיעו אלינו 3 ילדים חדשים, וכעת ישנם 11 ילדים במשפחתון. השנה שמנו דגש על נושא שילוב המשפחתון בקהילה – בקיבוץ, ובחיי הקיבוץ. גם בשנים הקודמות היתה נטייה שהילדים ילמדו בבי"ס, ושתהיה להם משפחה מארחת. אנחנו חשבנו שנכון להרחיב את הקשר, ועשינו זאת בכמה דרכים.

האחת, חיזוק הקשר עם המשפחות המארחות. פעמיים בשנה אנו נפגשים עם המשפחות המארחות. השנה עשינו פגישה אחת עם כל המשפחות במועדון לחבר, וגם מסיבת חנוכה משותפת למשפחות וילדים במשפחתון עצמו. בכוונתנו לקיים עוד מסיבה כזו, מתוך מטרה להכניס את המשפחות למשפחתון.

דרך נוספת לחיזוק הקשר עם הקיבוץ היא ההתנדבות בקיבוץ. כל ילד מצופה לתת שעתיים התנדבות בענף מסוים בקיבוץ. יש בנות שמתנדבות בגנים, בן שמתנדב במטבח, ילדה ברפת, והילדים הקטנים במשק-חי.

עוד חידוש בתחום הקשר עם הקיבוץ הוא השתתפותם של הילדים בפעילות החינוכית הלא-פורמלית של הקיבוץ. לאחר שעות הלימודים הילדים הולכים מי לבית-כולל, מי למפ"ל ומי למועדון חטיבה. עד השנה הם היו חוזרים למשפחתון אחרי הלימודים, ואילו השנה הם צריכים להגיע לפעילות של הקיבוץ. היה מעניין לראות שאת הגדולים לא חייבנו להשתתף בפעילויות, אך השילוב של הקטנים עודד גם אותם, והם מרבים לבלות במועדון חטיבה.

בעקבות נסיונות השילוב, מגיעים הרבה ילדים לבקר אותנו במשפחתון, וגם ילדי המשפחתון הולכים לבקר חבריה אחרים, ואנו רואים חיזוק יפה של הקשר עם הקיבוץ.

חשוב לנו לומר שהתמיכה של הקיבוץ במשפחתון כלל אינה מובנת מאליה, ואנו רוצים לומר תודה מיוחדת לענת אש ולעפר שלומי, שנותנים לנו תחושה שאנו חלק מהקיבוץ.

אנו רוצים לומר תודה גם לחנה'לה אלברט, האחראית על המשפחתון מטעם הקיבוץ, שעזרה לנו גם בהתנדבות, גם עם המשפחות המארחות, וגם היא עצמה מארחת במשפחתה את אחד הילדים- תודה לך על כל תשומת-הלב והמאמץ!

ולמשך השנה אנו מקווים שנצליח להגשים את החזון שלנו, שהמקום הזה ירגיש כמה שיותר כמו משפחה, שיש בה ערבות הדדית ועזרה. אנחנו מקווים שנצליח להפוך את המקום לבית, ולמשפחה אחת גדולה.

אלצף וחיה, שירה ופני'ית.

לפרלה וניסים דדון
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
לנישואי בנכם אשר עם בח"ל מיטל

לעליזה גולדפדן
ולכל המשפחה
מזל-טוב מקרב לב
להולדת הנינה
נכדה לציפי ושמעון רוי.
בת לאילה וליאור פרסלר

מזמורנו של מנהל הקהילה

מזמור-מזכירות מורחבת של קבה"ד:

לומר את האמת, לא תמיד ישיבות המזמור הן באמת הדבר המעניין ביותר. מה שתמיד מאד מעניין זו הנסיעה למזמור. הפעם נבחרה ניר עציון לארח את הישיבה. הסעיף המרכזי היה אישור התקציב של הקבה"ד לשנת 2011. מחלקות קבה"ד הציגו את העשייה הנעשית בהן, ואני מוכרח לומר שגם מי שקצת מכיר את הדברים, חש שכאשר הם מוצגים בצורה עקבית ומסודרת ישנה תחושה של עשייה אמיתית ונרחבת, ואף שמץ גאווה מתגנב ללב- שזו התנועה שלנו על שלל העשייה הברוכה שלה. המעוניינים לקבל את הפרוטוקול המלא של הישיבה יפנו לרכטי. ביקרנו בכפר הנוער ימין אורד הצמוד לניר עציון, ועמדנו מקרוב על הנזקים הגדולים שגרמה השריפה. אי-אפשר היה לא להתפעל מעוצמתה של הנהלת הכפר שהתגייסה להפוך את שיקום הכפר, כמנוף חינוכי לחניכים, מחד, ושדרוג בנייני המקום הוותיק, בהתאם לתפיסות חינוכיות החדשות, מאידך.

"והיה מחנך קדוש"

במסגרת היעדים הקהילתיים שהצבנו לעצמנו לשנה זו, כפי שהוצגו באסיפת החברים, יש בתוכניתנו להעלות את המודעות הציבורית לנושא של אלימות/הטרדה מינית וכו'. קיימנו כזכור סדרת סדנאות ראשונה להורים. במהלך השבועות הקרובים יחלו סדנאות מניעה והגברת המודעות לילדים בגילאים השונים, וכן לאנשי צוות החינוך. בהמשך נרחיב את מעגל הסדנאות לחומ"ש וצעירים, כמו כן מתוכננות סדנאות גם לבעלי תפקידים וכן לעובדים בענפים כולל העובדים השכירים כמובן. במקביל פירסמנו תקנון בנושא כפי שמחייב החוק, בכל מקומות העבודה בקיבוץ, שמעסיקים עובדים רבים. צוות תל"מ יחל בקרוב לנסח באופן עדכני נוהל עבודה ציבורי לטיפול במקרים שחלילה יקרו. נוהל זה יגיע לאישור האסיפה.

גן הקטוסים

שכיית חמדה, שמאז שיהודה, מקימה ומטפחה, כבר לא יכול היה להרים את העול על כתפיו, טופלה באופן לא עקבי על ידי גורמים שונים, וניזוקה לא מעט עם בניית הממדיים. כעת סוכם שאחיה רועי, בליווי הנוי, יקח על עצמו לחודשים הקרובים את הטיפול בגן, ויחזיר לו את הדרת הכבוד שהייתה לו. תודה לאחיה על הנכונות.

מהחלטות הנהלת קהילה:

אליהוא שנון כתב ספר תורה לזכר בתו שרה והוריו ז"ל. לבקשת המשפחה, יוכנס ספר התורה בג' סיוון לבית הכנסת בסעד, ויקראו בו במהלך השנה שאח"כ. נאחל מצוות רבות ושמחות לכולנו.

תזכורת- מי עוד לא לקח מסכת אב"כ משדרות? יש מישהו כזה?? אם כן- קדימה

"לא יעשה כן במקומו" ואולי כן?

לפני מספר שבתות הגיעה אורחת עם ארבעת ילדיה להתארח אצל חמותה לשבת בסעד. מסתבר שהאורחת החנתה את הרכב במקום שכנראה אינו מקובל לחניות בסעד בשבתות. אין ספק שמוטלת חובה על המארח לבדוק תמיד היכן חונה רכב אורחו, ולהפנותו למקום מוסדר (למרות הקושי האובייקטיבי כעת במקומות שכאלה). במוצאי שבת, במהלך הנסיעה לביתה הרגישה הנהגת שחסר אויר בגלגלים, והרכב מתנהג על הכביש שלא ביציבות. לאחר שהגיעה איכשהו הביתה, בקשה משכן לבדוק מה קורה. הלה הבחין ששני הצמיגים בצד שמאל כמעט ללא אויר. הוא העביר זאת לתיקון אצל מתקן תקרים. למרבה ההפתעה התגלה ששני הצמיגים מנוקבים בחור קטן באותו המקום בדיוק, בצד של הצמיג. (כלומר תקר שלא יכול להיווצר כתוצאה מנסיעה). אמנם אין הוכחות שהדבר נעשה בסעד, אולם הנסיבות מראות שזו האפשרות הכי סבירה. חומרת האירוע ברורה, לא רק בגלל האיסור הפשוט שלא לגרום נזק לרכוש, ולא רק בגלל העלות הכספית, ולא רק בגלל הפגיעה האישית הקשה, אלא גם בגלל שיש כאן דבר הגובל בסכנת נפשות. לא צריך דמיון גדול שבביל להבין איזו תאונה יכולה להיגרם במצב כזה. קיבוץ סעד יחזיר את העלות הכספית, כמובן, אך לא יכול לפצות על הדברים האחרים. כל מילה נוספת מיותרת. **עפר שלומי**

מהנצעה כ"עא

הנה חלפה לה שנה במודל החדש, ואני רוצה לשתף אתכם בדרך העבודה שלנו בשנה זו. אחת המגמות השנה היתה לאפשר לחברים, ועדות וענפים להעלות נושאים בפורומים השונים.

להלן מסגרות הדיון השונות בהם פועלת יחידת משאבי אנוש:

צוות ישום המודל

הקמנו צוות מקצועי בו שותפים: בני ג' – מרכז, יונת - חשבת השכר, איילת ב' – נציגת יחידת המחשב, ישי אברהם – חשב הקהילה, ועופר - מנהל הקהילה השותף בדיון בשאלות יותר עקרוניות.

הצוות דן בשאלות ישום שונות, כגון: יישום נושא שי לחג לעובדי הבית, יישום השימוש בקרן ביטוח לאומי פנימי למילואים ולידות, שאלות אישיות של חברים הקשורים ליישום חוברת השינוי. אנחנו מתכנסים לדיון לפי שאלות שעולות בועדות שונות, או שאלות שמעלים החברים.

פורום קהילה

צוות מש"א נפגש עם עופר כמעט כל שבוע לדון בנושאים שונים הקשורים לקהילה, כגון גרעין צבר ובחירת מקשרים, קבוצת ניסן - ומציאת מקשרים, עבודה ומגורים, תפקידים שונים בקהילה ועזרה לענפי הקהילה.

בפורום זה גם נקבעים מסגרות עבודה של מקצועות בקהילה וכן נושאי תגמול הקשורים לקהילה. במקרה של שינוי שכר בעקבות שינוי תפקיד, אנחנו משמשים כגורם מייעץ למנהל הקהילה ולמרכז הענף.

פורום משק

אנחנו נפגשים עם חלופ בערך אחת לחודש ומעלים נושאים הקשורים לתעסוקה של חברים בענפים, לתגמול חברים העובדים בענפי המשק - בעקבות שינוי תפקיד או התמקצעות. משמח לראות שגם בגד"ש, גם ברפת וגם במכון הגזר נכנסים בני משק לעבוד ולהשתלב, ואני מקווה שנמשיך להתקדם בכך.

שני נושאים שנידונו לאחרונה בהנהלת מש"א קשורים למודל השינוי, לאחר לימוד של שנת עבודה. להלן אציג אותם:

תפקידים בקהילה

בשנה ראשונה של המודל נהגנו, שחברים הממלאים תפקידים שיש בגינם תגמול כספי, עושים זאת מעבר למשרה המלאה שלהם במקום העבודה הקבוע. לתגמול זה לא יתווספו ע"י הקהילה הפרשות לפנסיה (מה שקרוי בשפה המקצועית עלויות מעביד). נהגנו כך מסיבות שונות שלא זה המקום להסביר. לאחר שנה, ראינו שלעיתים ההבחנה קשה בין התפקידים המוגדרים כעבודה רגילה, ובין התפקידים המוגדרים כעבודה נוספת שאין עליה תוספת. בעקבות הדיון החליטה הנהלת מש"א שכל התפקידים שמחליטים לתגמל, יהיו כעבודה רגילה ויחולו עליה כל העלויות של עבודה.

תשלום שווי רכב לחברים המשלמים מס הכנסה

בחוברת השינוי החלטנו: חבר העובד בקיבוץ או מחוצה לו, ומחזיק רכב צמוד וטלפון סלולארי מתוקף עבודתו: **הוספת שווי רכב וטלפון למס - כפי שהיה אילו היה מיסוי מלא** (מחוץ לעוטף עזה), רכב על פי דרגה 2, טלפון כמקובל בחוק.

מטרת החלטה זו הייתה לתת ביטוי הנראה לעין להקטנת הפער בין החברים שיש להם רכב לבין אלו שאין רכב. לאחר שנה ראשונה נתבקשנו ע"י חברים- שלמרות היותנו בעוטף עזה הם גם משלמים מס הכנסה - לשקול נושא זה מחדש.

לאחר התייעצות החלטנו להיענות לבקשה זו. כלומר, כל עוד גובה מס ההכנסה גבוה משווי הרכב המוטל על החבר, חברים אלו יהיו פטורים מתשלום שווי רכב, וזאת מהסיבה העיקרית שכל המיסוי הולך לטובת הקהילה, על כן אפשר להיענות לבקשה שחברים אלו ישלמו מס הכנסה, ומס איזון, ואילו מס שווי רכב פנימי לא יצטרכו לשלם.

עד כאן להפעם (המשך יבוא), בתקווה לשנת עבודה פוריה וגשומה.

בני ג' - כ"עא

תפילות

תפילותינו נשאו פרי. בשבוע החולף ירדו 61 מ"מ גשם. תבואות החורף, שדות הגזר ותפוזי"א וחלקות המטע קיבלו זריקת עידוד חשובה ביותר.

יהודה ניר אומר ששדות החיטה ירוקים והם עולים וצומחים. בשטחי ברור חיל בהם זרענו 5,800 דונם חיטה (בסעד 5,200 דו"י) נראית החיטה פשוט נהדר. במידה וימשיכו המשקעים באופן סביר, נראה כי נוכל לקבל יכול יפה. אם נרשה לעצמנו עוד מעט קט לחלום, נסיף כי על פי הערכות של אנשי המקצוע, גם מחיר הגרעינים והקש עשוי לשמור על רמתו הגבוהה, ואז נוכל לראות ברכה בעמלנו.

לעומת זאת, דרומה מאיתנו, לגבי עשרות רבות של אלפי דונמים של שדות חיטה זרועים שלא נבטו כי לא קיבלו מים עד הגשם האחרון (נזרעו השנה כ - 900 אלף דונם פלחה) יכול להיות שהוא בא מאוחר מדי, והחיטה כבר לא תקבל את ימי הצמיחה שהיא זקוקה להם.

לדעתי ומיטב הבנתי, אנו בשנת בצורת נוספת. הכרזה רשמית על שנת בצורת מחליטים שרי האוצר והחקלאות בחודש מאי בלבד.

חשוב לזכור כי המדינה מעודדת את החקלאים לזרוע פלחה כל שנה מחדש גם בשנים שחונות (אני לא בטוח כי האוצר אוהב זאת) במטרה לשמר ולהגן על קרקע הלאום. ולשם כך בין היתר, נחקק חוק הבצורת. תזכורת: חוק הבצורת שהתקבל בשנת 1964, קבע את אזור הבצורת של מדינת ישראל. הקו הדרומי של תחום הבצורת עובר לאורך " כביש הרעב", מצומת גילה ליד ב"ש, עובר סמוך לאופקים ומגיע עד צומת מגן. הקו הצפוני עובר מצומת בית-קמה לברור חיל. החוק חל על כל גידולי הפלחה (לא רק על החיטה). גובה הפיצוי המרבי שיקבל החקלאי במידה של נזקי בצורת מוחלטים הוא החזר הוצאות היצור בלבד.

במידה והחקלאי מצליח לקבל יכול כל שהוא מהשדה, הוא זכאי לפיצוי מופחת כמובן. בכדי שייזרעו שדות גם דרומה לקו הבצורת, כי גם האזור הזה חשוב למדינת ישראל, חלה מהפכה, ובשנתיים האחרונות נכנסה שיטה של ביטוח הכנסה לחקלאי, לא רק ביטוח יכול. כלומר, החקלאי יקבל פיצוי מסוים גם כתוצאה מחוסר משקעים וגם במידה ומחירי החיטה נמוכים. הביטוח הנ"ל אמור לכלול גם אזורים נוספים בארץ מחוץ לתחום חוק הבצורת.

"הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל"

ארגון השומר החדש, שהוקם לפני שלוש שנים בצפון כדי להגן על החקלאים על רקע התחושה שאין מי שישמור עליהם ועל אדמותיהם, פותח שלוחה בנגב.

"... בנגב המצב קשה. אם זה אנשים שבאים לחרוש את השדה ומגרשים אותם, אם זה אנשים ממצפה רמון שמשחיתים את השדות שלהם, ואם זה חקלאים מפתחת ניצנה ורוצים להקים חממות וגונבים כל מה שזז שם, ואם זה מגדלי בקר שסובלים מגניבות רבות...". אומר יואל זילברמן.

אתמול הוזמנו כל החברים לפגישה במועדון עם מקימי ומארגני השומר החדש. היה מדהים, מרתק, מצמרר, אך היינו חברים מעטים מאוד. איפה אנחנו חברים, מה קורה???

את *life*,

חיים